

Llegendas catalanas/La plassa de las bruixas

Exportat de Viquitexts el 7 d'abril de 2022

LA PLASSA DE LAS BRUIXAS.

RECOLTZADA al peu de la montanya, banyant sos peus en lo caudalós Llobregat, hi ha la vila de Molins de Rey, engarlandada tot l' any ab doble corona de flors y fruytas. Sas salzeredas tant ubagosas y gemadas, son grandíós y monumental pont, los camps que la voltan ab sas estesas de blat cubert per los nombrosissims fruyters que de tant carregats cuasi deixan caurer sa sabrosa fruyta; las moreras pels caminals esperant que 'ls hi arrenquin la fulla de sos llarchs brassos; lo vell y antich palau ab sas foscas parets y amplas finestras, y en la part mes alterosa, y descollant per sobre totas las altres casas, la Iglesia ab sas grossas pilastras y cornisas d' estil grech; la fan delitosa y agradable com pocas vilas del plá.

Era un dia de la tardor quan vaig serhi per primera vegada. Las pampoladas verdas y ufanosas tapavan las vessants de la costa, que té en sa falda á la vila, voltant son cap com la garlanda d' una copa de la edat d' or; lo riu platejava per la banda del devant las voreras dels fruyters, foscos de tanta espessedat, y d' hont se preparavan á sortir los guardiants cansats d' omplir fins á curull las portadoras, pera celebrar lo caracteristich ball dels fruyterayres, ab lo fruyter al mitj; per los portals de las casas, rialleras las noyas anavan treballant en los cuixinets las tant preuhadas puntas, y nosaltres, seguint, seguint, pujarem fins á la Iglesia y de alli tombant per lo derrera y passant pel

cementiri, agafarem per una pujada fonda y pedregosa, adornada sols d' arsos y argelagas, y anarem á parar á una esplanada de forma circular, seca y erma, hont no mes hi creix lo gram y la canyota, y que té per únich ornament un gran munt de pedras al mitj.

Aquella es la *plassa de las bruixas*. La vista que desde allí 's descubreix es hermosíssima: al lluny lo Montserrat ab son bell color blau, rodejat á las tardes d' aureola d'or y grana que en hermosos raigs li envia 'l sol ponent, ab sas altas y punxagudas crestas que semblan las columnas d' una magestuosa catedral, ab la inmensitat del cel per volta, y ab la faixa de núvols que cubreix son basament de llarch á llarch com si volgués separar á la Verge de la terra; mes aprop lo Llobregat estenentse per lo plá com hermosa cinta de plata; al lluny una munió de montanyas que van perdentse per son color fosch, y tot arreu una verdor gemada que contrasta ab la erma sequetat d'aquell trist siti.

Heuse aquí lo que de ell se conta.

Diu que vivia á Molins de Rey un jove que, com del plá, y mes de vila, y haventlo descuydat una mica massa 'ls seus pares, surtí bastant dolent, tant, que era de tothom aborrit. Vingueren las quintas, y li tocá al minyó la sort de soldat; á ningú va dolre sino es á una pobre noya vehina seva á la qui ell havia sapigut enamorar.

Impossible es contar las llágrimas que ella va llenzar; lo seu dolor fou estrem, tant, que al veure ell sa gran pena se 'n condolgué y li prometé portarse bé pera no caure en cástich com ella temia, arreglar la seva conducta pera ser digne d' ella, y quan fossen acabats los anys de servey,

casarhi fent abdos sa felicitat.

Passaren dos anys: la noya seguia pensant en son amat; pocas novas d' ell habia sapigut, y encara aqueixas no eran pas de las millors pera donarli consol. Un cap vespre sentírense ressonar cornetas per aquell plá y un destacament de tropa fou allotjat per la vila; en ell hi anava 'l jove pero plé de vicis que en lo servey havian aumentat; en lloch de anar á veure á sa enamorada qui, plena d' afany, no 's movia del llindar de la porta pera ovirarlo mes de lluny quan hi anés, ab uns quants companys se dirigí á la taberna á jugar y á beure.

La noya seguia encara esperantlo; en son cor hi havia renascut la alegría, y ab tot y sa tardansa en anarhi no podia desconfiar. ¡Es tant dolsa la esperansa! Son cor batia fortament; á cada trepitj que sentia 's deya:— ara ve, tornaré á veure á aquell que es ma vida.— Mes lo sol s' havia ja post y las estrellas havian eixit una á una á ocupar son lloch acostumat y ab sos ulls brillants contemplavan la terra ahont tot era pau y quietut: sobte una ombra aparegué á la revolta del carrer, una ombra que avansava ab prou feynas aguantantse, cridant y blasfemant com un condemnat. La trista donzella lo reconegué; era 'l seu amat; una llágrima lliscá de sas palpebres y son cor s' oprimí. ¡Era tant diferent de lo que ella 's pensava! Ella lo havia somniat bo y regenerat, l' havia somniat dols y amant com ella, y 'l trobava perdut y embrutit. No tingué valor pera esperar-lo que fins alli arrivés, y aná pera ficarse dintre de sa casa, mancada de forsas: mes en aquell instant sentí una ma feixuga que la agafava y que ab tota forsa la llensá al mitj

del carrer. Ella, d' esglayada, no pogué dir paraula, alsá la vista y la tancá horroritzada; semblávali impossible que fos aquell mateix ab qui allá en sa infantesa, com á vehins que eran, havia jugat tant, y que la ajudava despres, quan mes grandets, á cullir las fullas de morera pera sas cuquetas; que fos aquell á qui tant estimava. Son rostre cadavérich, sos ulls que semblavan eixirli de las concas, sos cabells erissats y bruts y son alé pestilent era capás de esglayar á qualsevol.

—A qui esperas aquí en aqueixa hora? preguntá á la infelis donzella sacudintla bruscamment.

—Ah! digué ella fent un esfors, ¿á qui volias que esperés sino es á tú?

—Infame, quan ni tan sols savias que jo fos aquí? per tant tonto 'm tens, que 't pensas que ho creuré? digas qui es lo guapo que 't visita á semblants horas.

Ella prou li esplicá com tothom en la vila havia sapigut la seva arribada y, per lo tant, res tenia de estrany que ella també ho sapigués, y que de desde que havia arriat que lo estava esperant. Tot fou en vá; en l' estat en que ell se trobava, ab las sanchs al cap, y ple d'oy per haverho perdut tot en lo joch, perdut lo seny, ni menos entenia lo que li deya sa promesa, y amparantse d' ell la gelosía, agafá á la pobre noya com si agafés una palla, y la va rebotre contra la paret: ella llensá un ay! llastimós que en lloch de conmourer aquell cor de fera, lo acabá de encendre de rábia, y llensantse demunt d' ella, la atravessá ab sa bayoneta. Allí quedá morta. La quietut y las ombras taparen un crim tant horrible.

A la remor d' aquell crit alguns vehins despertaren y

van comensarse á obrir algunas finestras: llavoras ell conegué lo que acabava de fer, y desesperat y foll, emprengué correns la vía cap á fora y desalenat, aná á parar á la plassa de las bruixas, ab lo cabell erissat, torva la mirada, y correns com volent fugir de sa mateixa ombra: Quan arrivá al munt de pedras del mitj de la plasseta, se sentí una rialla forta y seca, després soná un tiro, y després res mes.

Era la nit del dissapte, las bruixas ballant y fent sardanas al entorn del munt de pedras, tot dihent paraulas estranyas, havian anat evocant del mitj dels rochs los esperits que ab sas paraulas misteriosas fan apareixer, y surtintne, ab sa malehida petjada anavan fent erma y seca la plassa. Se diu que llavoras totas juntas van endúrseles: ningú ho sap del cert, mes es lo cas que ni pols ni rastre d'ell va trobarse.

A l' endemá dematí, coronada de rosas y sobre un llit de murtra, fou portada per sas companyas al cementiri la pobre noya. Desde aquell dia cada nit, al sonar las dotze horas, se veu baixar una ombra de la plassa, que fa via vers lo cementiri, fent rodolar en sa baixada las pedras costa avall que estremordeixen ab tant terratremol, passa per lo torrent de Sant Bartomeu de la Quadra marcant sa planta en la terra negra que forma 'l jas, se dirigeix al fossar, y, en sent dins, s' ohuen forts sanglots fins que llostreja l' auba: llavoras corrent, corrent, amunt, torna per lo mateix camí, y 's pert aquella ombra entre 'l munt de pedras que hi ha en mitj de la Plassa de las bruixas.

Quant a aquesta edició electrònica

Aquest llibre electrònic prové de la versió en català de la biblioteca digital [Wikisource](#)^[1]. Aquesta biblioteca digital multilingüe, feta per voluntaris, té l'objectiu de posar a disposició de tothom el major nombre possible de documents públics de tota mena (novel·les, poesies, revistes, cartes, etc.)

Ho proporcionem de manera gratuïta gràcies a que els texts utilitzats són lliures de drets o sota llicència lliure. Podeu utilitzar els nostres llibres electrònics de manera totalment lliure, amb finalitats comercials o no, respectant les clàusules de la llicència [Creative Commons BY-SA 3.0](#)^[2] o, segons s'hi escaigui, de la llicència [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource està constantment a la recerca de nous membres. No dubteu en col·laborar amb nosaltres. Malgrat la nostra cura pot ser que s'escapi algun error en la transcripció del text a partir del facsímil. Podeu indicar un error en [aquesta direcció](#)^[4].

Els següents contribuïdors han permès la realització d'aquest llibre :

- KRLS

-
1. [↑ https://ca.wikisource.org](https://ca.wikisource.org)
  2. [↑ https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.ca](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.ca)
  3. [↑ https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ https://ca.wikisource.org/wiki/Ajuda:Informar_d'un_errore](https://ca.wikisource.org/wiki/Ajuda:Informar_d'un_errore)